Curată ca aurul

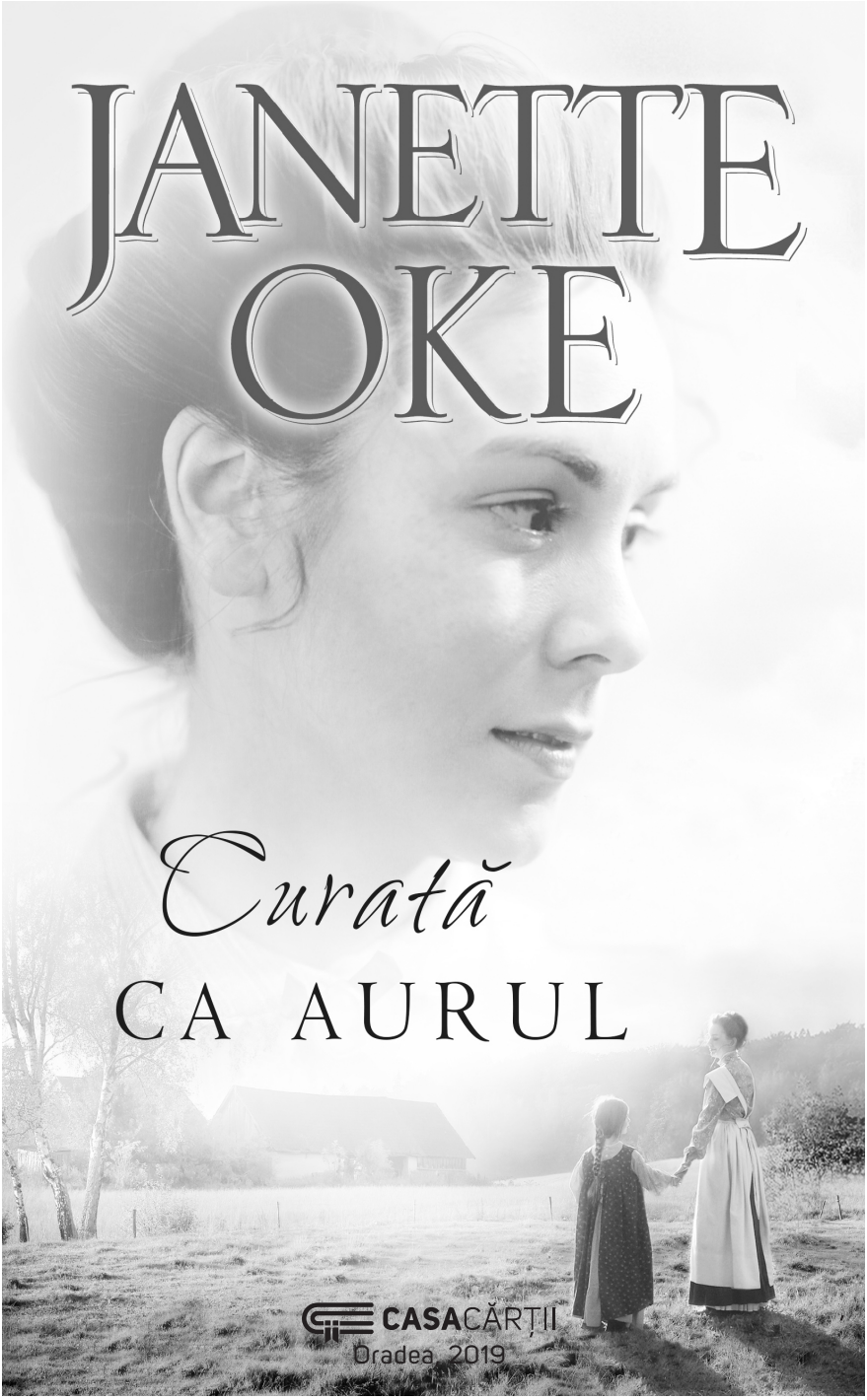

JANETTE OKE

Curată CA AURUL

CASA CĂRȚII
Oradea, 2019

Copyright © 2000 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Like Gold Refined
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Curată ca aurul
de Janette Oke
Copyright © 2009 Editura Casa Cărții
O Pl, C P0,
410670 Oradea
Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 072
Eımail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OKE, JANETTE
Curată ca aurul / Janette Oke. - Oradea : Casa Cărții, 2009
ISBN 978-973-8998-58-2

821.111-97=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Simona Tămaş
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Bethany House Publishers

DEDICAŢIE

Datorăm mult unor oameni foarte speciali.
Nu doar că au crescut copii cu care se pot mândri,
ci au fost gata să-i „lege” de familia noastră.
Aşa că, această dedicație este pentru –
Koert şi Carol Dieterman
Carl şi Sheila Galloway
Wendall şi Delores Sousley
şi Olga Larimer –
Eu şi Edward vă mulțumim din toată inima.
Ne-ați dat un dar neprețuit
prin copiii voştri care au adus bucurie în viețile copiilor noştri,
Terry, Lavon, Lome şi Laurel
şi care au fost părinți minunați pentru
Ashley, Nate, Jessica, Katie, Courtney, Jackie,
Alex, Kristie, Emily şi Connor – nepoții noştri speciali.
DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia unui fermier, şi a crescut într-o familie numeroasă, plină de bucurie şi dragoste. Este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, locul unde l-a întâlnit pe soțul ei, Edward, cu care s-a căsătorit în mai 1957. După ce a păstorit biserici în Indiana şi Canada, familia Oke petrece câțiva ani în Calgary, unde Edward slujeşte în mai multe poziții în facultate, în vreme ce Janette continuă să scrie. Ea a scris peste 48 de romane pentru adulți şi pentru copii, cărțile ei vânzându-se în peste 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei băieți şi o fată, toți sunt căsătoriți, şi acum se bucură de cei 12 nepoți. Edward şi Janette sunt activi în biserica lor locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Pentru mai multe informații despre Janette Oke, vizitați: *www.janetteoke.com*

CAPITOLUL 1

Un oftat de mulțumire ieşi uşurel de pe buzele Virginiei în timp ce-şi ridică capul pentru a mai arunca o privire pe fereastra luminată a bucătăriei. În cele din urmă, o mică rază de soare căută să-şi facă drum printre norii ce acoperiseră cerul în ultimele trei zile. Cât de bine era să vadă din nou soarele!

— Mulțumesc, Doamne, murmură ea aproape fără să-şi dea seama.

Poate că acum pământul se va usca, iar copiii, care deveniseră nerăbdători şi agitați, se vor putea juca din nou în curtea fermei. Vremea mohorâtă şi circumstanțele date au fost suficient de grele pentru Virginia să se ocupe de ea însăşi, fără să mai încerce să-i țină ocupați pe cei trei micuți siliți să stea în casă.

O altă rază firavă de soare reuşi să-şi croiască drum prin cerul acoperit de nori şi să lumineze marginea unuia dintre ei. Virginia îşi îndreptă umerii. Familia Lewis nu va fi nevoită, la urma urmelor, să țină piept unui al doilea potop. Însă deşi se bucura de acest lucru, îşi reaminti că va mai dura destul de mult până când pământul va fi suficient de uscat pentru a le îngădui celor mici să iasă afară. Tocmai când îşi spunea acest lucru, simți că cineva o trage de fustă.

— Mama! Martha, în vârstă de patru ani, nici măcar nu încercă să-şi tempereze entuziasmul. Acum putem ieşi afară.

Virginia îşi întoarse din nou privirea pe fereastră.

— Nu încă, spuse ea îndreptându-se cu greutate de la bufet la sobă, având-o permanent pe Martha pe urmele ei.

— Dar ai spus... începu Martha să se jelească.

— Am spus că trebuie să aşteptăm soarele.

— Dar a apărut. Uite.

— Nu este...

— Este. Uite.

La insistențele Marthei, Virginia privi peste umăr.

— Nu străluceşte *de tot*.

— Da' *încearcă*. Străluceşte puțin. Uite. Şi arătă din nou spre fereastră.

Virginia se întoarse pe jumătate de la cratița în care amesteca. Nimeni nu era mai dornic decât ea să-i vadă pe copii liberi să se joace. Dar asta ar fi o nesăbuință să-i trimită afară în bălțile acelea mari, în timp ce apa picura încă de la ploile căzute recent.

— Am vrut să zic că trebuie să aşteptăm până când soarele va încălzi din nou omenirea. Ca să se usuce pământul, o informă ea pe nerăbdătoarea ei fiică.

— N-ai spus asta. Ai spus...

— Ştiu ce am spus, răspunse Virginia, încercând să nu-şi piardă răbdarea. Dacă ați ieşi acum afară, ați veni uzi până la piele.

— Ne uscăm.

Virginia încuviință. *Da*, gândi ea, *vă uscați*. Oare să încerce? Era ispititor...

— Mindy iese afară.

— Mindy trebuie să meargă la şcoală.

— Eu de ce nu pot să merg la şcoală?

— Am mai vorbit despre asta, Martha. Vei merge la şcoală când vei fi mai mare.

— Merg şcoală, se auzi o voce firavă din spatele Virginiei. Olivia, de doar doi anişori, se alăturase surorii ei mai mari. Virginia se întoarse spre micuță. Dintre cei trei copii pe care-i născuse, Olivia semăna cel mai mult cu tatăl ei. Virginia nu putu face să nu zâmbească şi să clatine din cap spre Olivia, care stătea ținând în una din mânuțele ei mici şi plinuțe o păpuşă făcută din cârpe. Un cârlionț de păr de culoare închisă îi acoperise unul dintre ochi, iar pe chipul rotofei i se aşternuse acel permanent zâmbet poznaş. O studia pe mama ei cu o

privire deschisă, directă, gata să-şi sprijine sora mai mare în orice argument care le-ar fi oferit ocazia de a ieşi afară.

— Nu, spuse Virginia pe un ton mai domol, în timp ce îngenunche şi le îmbrățișă pe amândouă. Niciuna dintre voi nu merge la şcoală.

Olivia îşi îndreptă atenția spre Martha. Ce trebuiau să facă acum oare? Să izbucnească în plâns, să mai insiste, sau să asculte şi să se întoarcă la joaca lor?

Martha însă nu cedă.

— Pun pariu că Murphy s-a simțit singur.

— Murphy se descurcă. Virginia se ridică şi gustă tocana, ca să vadă dacă trebuia să mai adauge ceva. Era bună, îşi zise în timp ce împinse cratița în spatele sobei. Va fi gata pentru cină când bărbații vor intra în casă după o zi lungă de muncă. Trebuia să mai facă chiflele şi budinca pentru desert. Ceasul de pe perete o preveni că nu peste multă vreme bebe se va trezi din somn, iar Mindy se va întoarce de la şcoală.

— Ce-ar fi să vă jucați cu cuburile pe care vi le-a făcut tata? le provocă ea pe cele două fete.

— Deja ne-am jucat, mormăi Martha.

— Atunci jucați-vă cu căsuța pentru păpuşi de la bunica şi bunicul.

— Şi asta am făcut.

— Ați vrea să...

— Vreau să merg afară. Asta vreau.

Olivia încuviință dând viguros din cap.

— Înțeleg, zise Virginia în timp ce se duse să scoată un castron şi ingredientele pentru budincă. Dar nu întotdeauna primim ce vrem.

— Ştiu asta, răspunse Martha dând din mână nerăbdătoare. Da' de ce nu putem primi ce vrem... câteodată?

— Ba primiți. Câteodată.

— Şi de ce nu primim de data *asta*?

Virginia se uită la ceas. Nu trebuia să cedeze insistențelor Marthei. Dar era atât de greu să-şi păstreze răbdarea când mai avea atât de puțin timp la dispoziție. Avea destule pe cap. Pregătirile pentru cină o presau, era obosită după o zi întreagă în care spălase rufele familiei şi după o noapte albă petrecută lângă un bebeluş căruia îi ieşeau

dinții, aşa că nu se simțea în stare să poarte război cu o micuță insistentă. Însă dacă ceda, Martha va crede că va reuşi întotdeauna să primească ce-şi dorea.

Virginia se întoarse spre ele.

— Ascultați ce vă spun – ascultați cu atenție, spuse ea cu fermitate. Mama s-ar bucura la fel de mult ca şi voi să vă puteți duce afară să vă jucați. Dar încă e prea ud şi prea rece pentru a ieşi astăzi. Mindy o să vină îndată de la şcoală şi vă poate citi. Acum vreau să faceți ceva împreună. Şi nu mai vreau să veniți să-mi cereți să vă las afară. Înțelegeți?

Îşi mută privirea de la fețişoara bosumflată a Marthei la micuța Olivia, care se uita la sora ei mai mare aşteptând să i se arate cum să reacționeze. Olivia îşi strâmbă buza, încercând să imite chipul surorii ei.

— Aş vrea să vă bucurați pentru asta, adăugă Virginia, privind de la cea mică la cea mare. Şi, Martha, vreau să fii un exemplu bun pentru Olivia.

Martha privi spre surioara ei durdulie, iar expresia de pe chip i se schimbă. Era clar că pierduse de data asta. N-avea rost să-şi mai consume energia şi timpul făcând gălăgie.

— Avem voie să mâncăm o prăjiturică? spuse ea, alegând o altă abordare.

— O să mâncați prăjiturele şi o să beți lapte când va veni Mindy acasă.

Martha ridică din umeri şi îi lăsă să cadă, într-un gest exagerat.

— Atunci ce *putem* face? întrebă ea cu o voce şi o expresie jalnică.

Virginia se strădui să vină cu o altă propunere, ştiind că şi fetele erau la fel de chinuite de vremea asta ca şi ea. Nu le putea învinovăți pentru că nu-şi găseau locul.

— Ce-ar fi... ce-ar fi să... să desenați ceva pentru tata şi pentru Slate?

— Da, se entuziasmă Martha, bătând din palme. Chipul i se luminase de bucurie.

— Da, răspunse ca un ecou Olivia, bătând din mânuțele ei plinuțe, fața ei oglindind zâmbetul de fericire al surorii ei mai mari.

Virginia le dădu celor două hârtie şi creioane şi le aşeză la masa din bucătărie.

— Să nu scrii pe masă şi să nu mâzgăleşti foaia, o instrui pe Martha. Desenează pe toată pagina înainte de a începe alta. Şi când colorezi încearcă să nu depăşeşti conturul desenului.

Fetele se aşezară fericite, dornice să umple foile goale cu minunatele lor schițe în creion. Virginia se întoarse la castronul cu ingrediente pentru chifle. Soarele radia acum prin fereastra bucătăriei. În mod sigur mâine va fi o zi mai bună. Mindy va ajunge în curând acasă şi se va ocupa de cele două surori mai mici. Probabil că aşa cina va putea fi gata la timp.

Tocmai pusese budinca peste aburi, când un vaiet îndepărtat îi atrase atenția.

— S-a trezit Jamie, strigă Martha, ca şi când ea ar fi fost singura din casă care auzise.

— Jamie, repetă şi micuța Olivia.

Virginia speră că micuțul nu va mai fi la fel de agitat ca în ultimele câteva zile. O, dacă dințişorul acela şi-ar face odată apariția! Ar fi o adevărată uşurare pentru întreaga familie.

N-avea rost să încerce să termine budinca mai întâi. Fetele deja coborâseră de pe scaune şi se îndreptau spre scări. Odată ce Jamie era treaz, întreaga activitate a familiei urma să se schimbe. Fără nicio tragere de inimă, Virginia împinse vasul cu budincă în spatele sobei. Se gândi că budinca va fi plină de cocoloaşe, dar n-avea ce să facă. Era bucuroasă că nici Jonathan, soțul ei, nici nepotul lor, Slate, nu erau pretențioşi la mâncare. Nu se vor plânge la cină că au găsit câteva cocoloaşe în desert.

— Cred că lui Toby Wallace îi place de mine, îşi anunță Mindy, în vârstă de opt ani, familia adunată în jurul mesei la cină – cu budinca plină de cocoloaşe şi toate celelalte.

Virginia observă sclipirea din ochii lui Jonathan în timp ce-şi ridică capul să privească dincolo de masă la chipul pistruiat încadrat de pletele de culoarea mierii de albine de pe fiecare umăr.

Micuțul James, care fusese eliberat din scăunelul cu picioare înalte din cauza agitației lui, şi mutat pe genunchiul tatălui său, profită de

neatenția lui Jonathan şi întinse mâna în farfuria acestuia, aproape răsturnându-i-o pe genunchi. Mâna lui Jonathan o prinse în ultima clipă şi se văzu nevoit să se mute pentru a ține mâinile lui Jamie departe de masă. Micuțul primi o coajă mică de pâine, ca s-o mestece.

— De unde ştii? o întrebă Jonathan pe Mindy când lucrurile se mai liniştiră.

— Ştiu eu, spuse Mindy aplecându-şi capul într-o parte şi privindu-şi tatăl cu subînțeles. În clasă se uită tot timpul la mine şi mă tachinează, şi i-a spus lui Paul Conridge că n-are voie să se aşeze lângă mine şi chiar a fugit după mine cu un cosaş în mână.

— Mie mi se pare că are dreptate, spuse Slate chicotind.

— Un cosaş! strigă Martha, care n-avea idee despre ce era toată acea conversație. Un cosaș! A muşcat?

— Era mort, prostuțo, răspunse Mindy.

— Mort? Iac!

— Iac! repetă Olivia, ducându-şi mâna la gură ca nu cumva piureul de cartofi să-i cadă înapoi în farfurie.

Virginia privi în jurul mesei. Mâncarea pe care se străduise atâta să o gătească, parcă se topea în fața ochilor ei. Oftă uşor. Ce bine ar fi dacă ar putea pregăti mâncarea la fel de repede pe cât îi lua familiei ei s-o consume. Atunci sarcina i-ar fi fost mult mai uşoară. Dar apoi, un zâmbet îi lumină chipul. Era binecuvântată. Ocupată – dar binecuvântată. Erau cu toții acolo. Împreună. Împărtăşeau întâmplări de peste zi, glumeau şi râdeau. Erau cu toții sănătoşi. Şi iubiți. Jonathan al ei, cu părul încă umed după ce se spălase pe față. Slate, nepotul lui Jonathan, care venise să lucreze cu ei. Virginia nu ştia cum s-ar fi descurcat fără Slate. Iubita lor Mindy, ce încă nu împlinise nouă ani. Era fetița lui Jenny, dar făcea parte din familie ca şi când li s-ar fi născut lor. Aproape că nu-şi mai aminteau de faptul că Mindy nu fusese a lor. Martha, ştrengărița, gălăgioasa şi vesela Martha, era măscăriciul familiei. Olivia, care-şi petrecea ziua urmărindu-le şi imitându-le pe cele două surori mai mari. Jamie, piticul lor de obicei atât de vesel, al cărui dințişor dădea să-i iasă dintr-o clipă în alta, era atât de supărăcios acum, încât nu-şi mai găsea locul în scăunelul cu picioare înalte.

Erau toți acolo. Familia ei. Familia ei care-i umplea zilele cu activitate şi inima cu dragoste. Fusese binecuvântată. N-ar schimba locul cu nimeni, pentru nimic în lume.

A doua zi, dimineața, curtea părea încă noroioasă, aşa că Virginia îi înfofoli pe cei trei micuți după ce Mindy plecă la şcoală şi se duse cu ei în oraş, pentru o vizită la mama ei. Merita efortul – şi numai pentru a evita încă o discuție în contradictoriu cu persistenta Martha. Iar Virginia avea nevoie ea însăşi de această ieşire. Primirea călduroasă a Belindei o asigură de faptul că făcuse cea mai bună alegere.

— Mama a căzut din nou.

Uşurarea pe care o simțise se spulberă dintr-odată la auzul cuvintelor mamei sale.

Tonul solemn al Belindei o făcu să-şi ridice privirea de la micuța Olivia, pe care o dezbrăca în acea clipă. Belinda îl dezbrăca pe Jamie.

— S-a lovit?

— S-a lovit la obraz. Şi are un ochi vânăt.

Belinda îi dădu voie Oliviei să alerge în dormitorul din spate, unde Martha deja atacase cutia cu jucării a bunicii.

— Cum se simte? întrebă Virginia cu îngrijorare în glas.

Înainte de a răspunde, Belinda îl aşeză pe Jamie pe duşumea şi-i dădu un inelaş de care erau prinse câteva cănițe, măsurători pentru prăjituri. Virginia observă privirea îngrijorată din ochii mamei sale.

— Cred că e bine. O să-şi revină... din nou. Dar mă îngrijorează.

Virginia încuviință. Mai discutaseră despre acest lucru. Nu era prima oară în ultima vreme când bunica îşi pierduse echilibrul şi căzuse.

— Luke spune că încearcă să se mişte prea repede. Nu mai e la fel de rapidă ca o femeie tânără. Porneşte prea repede din loc.

Nu era prima oară când vorbeau despre asta.

— N-ar trebui să stea singuri, spuse Belinda în timp ce se îndreptă spre sobă ca să pună pe foc ceainicul.

Virginia încuviință din nou şi-şi trase un scaun. Şi despre asta vorbiseră de multe ori în ultima vreme.

— Dacă n-ar fi atât de încăpățânați, continuă Belinda, clătinând din cap. Mama spune că tata se simte mult mai bine în propria lui casă – cu scaunul lui, cu patul lui. Iar tata spune că mamei i-ar lipsi priveliştea din fața casei, păsările, grădina, pajiştile. Fiecare pretinde că rămâne acolo de dragul celuilalt – dar ei ştiu bine. Niciunul nu vrea să se mute.

— Nu-i învinovățesc, interveni Virginia. E un loc frumos. Atât de... atât de paşnic. Şi au locuit acolo atât de multă vreme...

— Nici eu nu-i învinovățesc, spuse Belinda oftând din nou în timp ce se aşeză pe scaun la masa din bucătărie, în fața Virginiei. Însă vine o vreme când sentimentele... Lăsă restul frazei nerostit.

Virginia simți cum se încordează. Nu-i plăceau aceste discuții despre bunicii ei. De ce nu-i lăsa toată lumea în pace? Se descurcau bine la fermă. Desigur, admise ea, îmbătrâneau. Erau mai bătrâni. Bunicul nu mai era acelaşi ca înainte de atacul cerebral. Şi da, aveau parte de tot felul de mici incidente... care o speriau până şi pe ea. Însă de aici până la... Nu, n-ar mai fi la fel – pentru niciunul dintre ei – dacă bunica şi bunicul nu le-ar mai ieşi în întâmpinare atunci când mergeau în vizită la fermă. Virginia se cutremură. Nici nu voia să se gândească la asta. Era prea dureros. Asta însemna că lumea ei se schimbă. Că s-ar putea schimba şi mai mult. Că bunicii ei erau bătrâni, foarte bătrâni. Că într-o zi va trebui să se confrunte cu faptul că îi va pierde. Virginia nu vru să se mai gândească la asta. Nu putea.

— Mindy a venit acasă cu note foarte bune, spuse ea degrabă, înainte ca mama să mai spună ceva despre bunicii ei.

Belinda schiță un zâmbet, dar acesta era forțat, şi nu reuşi să-i alunge în întregime privirea întunecată.

— Frumos. E isteață.

— Da, aşa este. E o elevă bună. Jonathan spune că ar putea face orice cu o minte ca a ei.

Zâmbetul Belindei se lărgi. Se ridică şi se duse să pregătească ceaiul.

Virginia simți că se relaxează. Reuşise să devieze conversația în altă direcție. Însă chiar şi aşa, nu reuşi să se debaraseze de acel

sentiment ciudat pe care-l avea când se gândea la bunicii ei şi la îngrijorarea mamei sale.

— Ai mai aflat ceva despre Jenny?

Întrebarea mamei îi puse pe inimă altă povară. Era alt subiect pe care ar fi dorit să-l evite, însă prefera să discute mai degrabă despre asta decât despre situația bunicilor. Cel puțin acum, atenția mamei ei va fi îndreptată spre altceva. Virginia răspunse încet:

— N-am mai aflat nimic.

— Ciudat...

— Ei bine... da... şi nu.

Belinda puse ceainicul pe masă şi se duse să aducă ceştile şi farfurioarele.

— Jenny a fost întotdeauna – cum să spun – iresponsabilă. Independentă, încercă Virginia să explice.

— Da, oftă mama ei. Iar asta a costat-o.

Virginia simți nevoia de a o apăra pe vechea ei prietenă, aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut, cu toate că în inima ei ştia că Belinda fusese întotdeauna înțelegătoare şi preocupată de binele lui Jenny.

— A avut o copilărie dificilă. Mama ei a părăsit-o când era micuță. Tatăl ei şi-a înecat durerea în băutură. Câteodată mă întreb dacă eu aş fi supraviețuit...

— E adevărat, fu de acord mama ei, însă lucrurile astea ar fi trebuit s-o facă mai sensibilă față de propriul ei copil. O persoană care a trecut prin asemenea împrejurări, ar trebui să înțeleagă felul în care acestea îşi pun amprenta asupra vieții cuiva. Jenny ar fi trebuit să ştie că abandonând-o pe Mindy i-ar putea cauza acesteia acelaşi traumatism.

— Totuşi, nu se poate spune că a abandonat-o.

Belinda se aşeză la masă, gustă din ceaiul aburind şi acoperi ceainicul cu o învelitoare.

— Ar fi făcut-o... dacă tu şi Jonathan n-ați fi intervenit şi n-ați fi luat-o la voi. Iar acum... au trecut atâția ani şi nu mai ştii nimic de ea. Nu-mi dau seama cum poate cineva – chiar Jenny – să-şi ignore propriul copil.

— Nu cred că Jenny se gândeşte la Mindy ca la propriul copil. E a noastră. Jenny ştie că avem grijă de ea. Şi cred că e mai bine aşa. Cred

că lui Mindy i-ar fi greu dacă Jenny ar apărea şi ar dispărea mereu din viața ei. Am discutat despre asta cu Jonathan. Apreciem faptul că Jenny e suficient de înțeleaptă – poate suficient de lipsită de egoism – pentru a nu se amesteca în viața lui Mindy. Dacă ar face-o, ar fi greu pentru noi. E mult mai uşor s-o creştem pe Mindy aşa cum credem noi de cuviință.

— Nu crezi că Jenny va vrea s-o ia înapoi?

Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Virginia nu-şi îngăduise nici măcar să se gândească la asta. De discutat despre acest lucru, nici gând. În cele din urmă, răspunse răspicat:

— Nu. Niciodată. A spus că n-are intenția de a-şi asuma rolul de mamă.

— S-a recăsătorit?

Virginia încercă să se liniştească înainte de a răspunde.

— Nu ştiu.

— Era o fată drăguță.

Virginia se gândi la anii copilăriei lor. Da, Jenny fusese o fată drăguță. Avea ochi verzi, sclipitori şi un păr bogat, lucios. Toate fetele din clasă îşi doreau să fie prietene cu ea, iar băieții îi făceau ochi dulci încercând, de obicei zadarnic, să-i câştige favorurile prin tot felul de fapte glorioase. Jenny, cea mai populară fată din şcoală, o alesese pe Virginia ca prietenă de suflet. Virginia nu înțelesese niciodată de ce. Nici acum nu înțelegea. Însă prietenia lor nu fusese lipsită de urcuşuri şi coborâşuri. Se certaseră de nenumărate ori. De obicei, Virginia era aceea care ceda. Iar asta o costase, pentru că o vârâse în multe neplăceri şi conflicte cu părinții.

Lucrurile se schimbaseră după ce Virginia călcase pe firea ei încăpățânată şi Îl invitase pe Domnul să preia controlul vieții ei. În acea clipă, Jenny a devenit o prioritate pentru ea. Virginia încercase să o salveze de la o viață de distrugere şi durere, deoarece chiar în tinerețea ei, remarcase că prietena ei se îndrepta într-acolo. Însă eşuase. Se rugase mult, se străduise la fel de mult, însă nu reuşise să o convingă pe Jenny că alegerile şi comportamentul ei o vor distruge. Jenny era hotărâtă să-şi aleagă propriul drum. Un drum presărat cu petreceri şi aşa-zise distracții. Se căsătorise cu un bărbat

egoist. Divorțase. Urmase accidentul tragic al fostului ei soț şi moartea lui. Nimic... nimic în viață nu-i reuşise lui Jenny. Însă Virginia nu încetase să se roage. Să spere. Dumnezeu, care o iubea pe Jenny mai mult decât o putea iubi ea vreodată, nu va renunța la ea. Oftă adânc.

Jamie îşi pierduse lingurițele de măsurat şi în încercarea de a le recupera, se rostogoli pe podeaua acoperită cu linoleum. Se rostogoli într-o parte şi o privi pe Virginia cu un zâmbet larg, ca şi când ar fi realizat exact ceea ce-şi propusese. Virginia se aplecă, îl puse în şezut şi-i dădu din nou lingurițele, bătându-le unele de altele pentru a-l face să întindă mâna după ele.

— Creşte atât de repede, remarcă Belinda dinaintea bufetului unde aranja pe o farfurie veche, înflorată şi de porțelan, câteva prăjiturele dintr-un borcan. Zâmbi fiicei şi nepoțelului ei.

— Aşa-i? Şi a fost atât de cumințel. Bine, este cuminte... când nu-i ies dinții. În ultimele câteva săptămâni a fost cam morocănos. În sfârşit ieri i-a ieşit dintele. Trag nădejde că vom dormi mai mult acum. Dar am observat că gingia din partea cealaltă i s-a umflat. Mă gândesc că vom fi nevoiți să trecem iar prin acelaşi chin.

Belinda încuviință şi puse farfuria cu prăjituri pe masă.

— Când copiii sunt mici, este vorba de un fel de grijă. Se schimbă treaba când ai de-a face cu oameni în vârstă.

Virginia simți un nod în stomac. Nu reuşise să-i distragă prea mult atenția.

— N-ar trebui să locuiască singuri. E prea riscant. Nu-i destul să mai meargă câte unul din familie acolo.

— Parcă ai vorbit cu o doamnă din vecini să meargă pe la ei.

— Se duce de două ori pe săptămână ca să spele şi să facă curățenie. Nu-i destul. Între timp se poate întâmpla orice.

— Dar familia Clarei...

— Şi ei trec pe acolo. Destul de des. Însă mama şi tata au nevoie de cineva care să stea cu ei. Dar nimeni nu poate face asta. Nici nu se pune problema. Fiecare dintre noi are propriile responsabilități...

— Şi ce sugerezi?

— Trebuie să plece de la fermă. Este singurul lucru ce se poate face.

— Dar ştii cât de... Virginia nici măcar nu putu să rostească cuvintele. Se simțea întoarsă pe dos. Nu asta e ceea ce vor ei, isprăvi ea pe un ton plângăreț.

— Nici eu n-aş vrea asta, îi reaminti Belinda.

Virginia acceptă ceaşca cu ceai din mâna mamei sale. Se întrebă dacă va putea să-l bea.

— Nu poți aştepta, mama? Aşteaptă... aşteaptă şi... să vedem. Ei au grijă unul de celălalt. Au...

— Tocmai asta este. Nu pot să îngrijească unul de celălalt. Tata tremură atât de tare, încât atunci când duce lingura cu supă la gură se stropeşte pe cămaşă. Iar mama şi-a pierdut echilibrul. E ca şi când un orb călăuzeşte un alt orb, Virginia. Nu putem risca.

— Dă-le... dă-le încă puțin timp... te rog, mama. Au fost bolnavi de gripa aceea care circulă acum. Vor fi... Bunica îşi va redobândi curând puterea. Dă-le doar încă puțin timp. Te rog. În ochii Virginiei se adunară lacrimi în timp ce pleda în favoarea bunicilor ei. Dacă... dacă i-am obliga să se mute, ar putea să... să se gândească... că nu mai sunt de folos nimănui. S-ar putea... Însă nu-şi putu duce la capăt gândul. Era mult prea dureros.

Belinda o apucă de mână şi o strânse uşurel. Câteva clipe niciuna nu spuse nimic. Belinda fu cea care rupse tăcerea.

— Nu vreau să-i forțez, Virginia. Crede-mă... este una dintre cele mai grele decizii cu care m-am confruntat vreodată. Însă nimeni nu vrea să ia o decizie în privința asta. Mă tem ca nu cumva să aşteptăm prea mult şi apoi să ne pară rău că am făcut-o.

Virginia înghiți greu. Îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse ochii împăienjeniți de lacrimi. Nu se va ajunge la aşa ceva. Nu, nu se poate. O să se roage mai insistent.

— Te rog, mama, fu tot ce reuşi să spună.

Belinda o strânse din nou de mână, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Vom vedea, fu tot ce putu să promită.